



Arrest

nr. 60 433 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine en bent afkomstig uit Gamurziyevo (Ingoesjetië, Russische Federatie). U bent sinds 2009 officieel gehuwd met I. T. (...), eveneens Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine (O.V. 6.664.674). Op 11 september 2010 werd jullie zoon I. (...) geboren in Jette (België).

Op 10 mei 2010 kreeg u het bezoek van uw verre neef D. K. (...) en zijn twee vrienden M. (...) en B. (...). Ze bleven die nacht bij u slapen. De volgende dag gingen ze naar uw buurman en familielid R. K. (...), waar ze twee nachten bleven. Op 13 mei 2010 kreeg uw moeder 's avonds last van een hoge

bloeddruk. U ging met haar naar het lokale ziekenhuis, waar zij een nacht moest blijven. U bleef bij haar in het ziekenhuis. De volgende dag, op 14 mei 2010, kwam uw vader, samen met uw zus M. (...), naar het ziekenhuis. Zij vertelden u dat er die ochtend vroeg mensen waren binnengevallen, die een huiszoeking hadden uitgevoerd. Het waren leden van de FSB, die op zoek waren naar u. Ze zeiden dat u terroristen had verborgen en hun handlanger was. Bij hun vertrek namen ze uw broer A. (...) mee, evenals uw neven H. (...) en S. (...) en uw buurman R. (...). Omdat het te gevaarlijk was voor u, stuurde uw vader u naar familie in Nesterovskaya. H. (...) en A. (...) werden diezelfde avond nog vrijgelaten. Ze waren ondervraagd over u en geslagen. R. (...) en S. (...) werden niet vrijgelaten en zijn tot nu toe spoorloos.

U keerde niet meer terug naar huis, maar hield van bij uw familie in Nesterovskaya wel contact met uw vader. Op 15 mei 2010 werd uw echtgenote, die zwanger was, naar haar ouders in Nazran gebracht. Uw vader bezocht haar daar. Op 17 mei 2010 vielen er opnieuw FSB'ers binnen bij u thuis, die u zochten. Ook op uw werk werd er naar u geïnformeerd.

Op 29 juli 2010 verlieten u en uw echtgenote Nazran en reisden jullie per minibus naar Kiev (Oekraïne), waar jullie de volgende dag toe kwamen. In Kiev werden jullie opgewacht door een zekere M. (...). Deze bracht jullie naar een appartement, waar jullie konden blijven. Op 31 juli 2010 bracht hij jullie naar een vrachtwagen, die jullie verder voerde. Jullie moesten onderweg overstappen in een personenwagen die jullie naar het Commissariaat-generaal in Brussel (België) bracht. Op 3 augustus 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw geboorteakte, rijbewijs en huwelijksakte en universiteitsdiploma. Uw binnenlands paspoort liet u achter bij M. (...), die dit zou terugsturen naar uw ouders. Sinds uw vertrek naar België kwamen er nog FSB-leden naar u informeren, zo vernam u van uw familie.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetie gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetie gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u de Russische Federatie verliet uit vrees voor uw leven. Nadat een verwant van u in mei 2010 bij u logeerde, werd u door de FSB gezocht. U werd er door hen van verdacht onderdak en hulp te hebben geleverd aan terroristen, waaronder die verwant van u. Bijgevolg werd u zelf als terrorist beschouwd. Omdat de FSB tot twee keer toe langs kwam bij u thuis om u te zoeken, dook u onder. In juli 2010 verlieten u en uw echtgenote de Russische Federatie.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden geoordeeld dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute van de Russische Federatie tot België en de al dan niet gebruikte documenten tijdens deze reis, niet geloofwaardig zijn. U verklaarde dat u en uw echtgenote per minibus van Nazran naar Kiev (Oekraïne) reisden. In Kiev werden jullie opgewacht door een zekere M. (...). Deze bracht jullie naar een appartement, waar jullie konden blijven. Hij bracht jullie de volgende dag naar een vrachtwagen en voerde jullie daarmee, samen met een andere chauffeur, verder. Onderweg moesten jullie overstappen in een personenwagen, die jullie naar het Commissariaat-generaal in Brussel (België) bracht (CGVS p. 6-7). U kan echter vrijwel geen details geven over deze vrachtwagen, ofschoon u toch geruime tijd in deze wagen doorbracht. Verder verklaarde u dat u onderweg niets had gemerkt van welke controle dan ook op het traject dat jullie per vrachtwagen aflegden (CGVS p. 7). Uw echtgenote verklaarde dat jullie een paar keer stopten met de vrachtwagen. M. (...) en de andere chauffeur kwamen jullie dan controleren en vragen hoe het met jullie gesteld was. Daarbuiten was er geen enkele vorm van controle geweest (T. (...) CGVS p. 5).

Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig, rekening houdende met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande, zoals bleek uit de geraadpleegde bronnen. Bijgevolg blijft er dan ook grote onduidelijkheid bestaan over jullie reisroute van de Russische Federatie tot België, evenals over de reisdocumenten die daarbij gebruikt werden. Bovendien blijkt uit andere informatie dat het vrachtvervoer over de weg aan de Poolse-EU buitengrens twee controles moet ondergaan, met name grenscontrole door de Border Guards en douanecontrole door de douane. Op die manier kan de eventuele aanwezigheid van verstekelingen uiteraard niet onopgemerkt blijven. Ook de andere landen die de buitengrens van de Europese Unie vormen, worden geacht dezelfde strikte controles door te voeren. Bijgevolg zijn uw verklaringen over het totale gebrek aan controle tijdens jullie reis per vrachtwagen dan ook niet geloofwaardig.

Deze vaststellingen zijn zwaarwichtig, en dit des te meer gezien jullie verklaringen over jullie interne paspoorten. U verklaarde dat u en uw echtgenote jullie intern paspoort in Oekraïne afgaven aan de persoon die jullie reis regelde. Hij zei dat jullie dit document niet meer nodig zouden hebben en dat hij jullie paspoorten terug naar jullie ouders in Ingoesjetji zou brengen (CGVS p. 5, CGVS T. (...) p. 3-4). U wist echter niet waarom jullie die paspoorten zelf niet konden bijhouden, noch wat het eventuele nut zou zijn om deze documenten terug te sturen naar Ingoesjetji. U stelde de passeur hieromtrent geen vragen. Dergelijke verklaringen zijn weinig aannemelijk, gezien het grote belang van originele identiteitsdocumenten, niet alleen in uw land van herkomst, maar eveneens om in het kader van uw asielaanvraag uw identiteit en elementen uit uw asielrelaas (zoals bijvoorbeeld uw officiële propiska) te ondersteunen. Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat u noch uw echtgenote sinds jullie aankomst in België iets ondernamen om jullie interne paspoorten alsnog te bekomen, hetzij in originele vorm, hetzij als kopie of fax. In het kader van uw gehoor op het Commissariaat-generaal kregen u en uw echtgenote de kans om alsnog jullie identiteitsdocumenten voor te leggen (CGVS p. 13-14). Jullie lieten echter na dit te doen, zonder daar enige verklaring voor te bieden. Er dient dan ook te worden geoordeeld dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute van de Russische Federatie tot België en de al dan niet gebruikte documenten tijdens deze reis, niet geloofwaardig zijn.

Verder dient geoordeeld te worden dat u onaannemelijk vaag blijft over een aantal essentiële punten uit uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze ondermijnd wordt. Zo was u niet in staat overtuigende verklaringen af te leggen over wat er zich afspeelde na uw vertrek uit de Russische Federatie. U maakte wel melding van nieuwe bezoeken van de FSB aan uw ouders, waarbij er naar u gevraagd werd. Omdat u niet aanwezig was, bedreigden zij uw leven. U kon echter niet eens bij benadering zeggen wanneer deze bezoeken plaats vonden en evenmin dateren wanneer het laatste bezoek had plaats gevonden (CGVS p. 3, p. 12). U had het ook over 'meerdere' bezoeken, maar kon aanvankelijk niet duiden om hoeveel bezoeken het dan wel ging, noch met welke frequentie deze hadden plaats gevonden. Uiteindelijk gaf u aan dat deze 'twee keer misschien' hadden plaats gevonden. Dit is toch wel opmerkelijk, gezien u deze informatie kreeg van uw eigen familie met wie u vanuit België toch contact onderhoudt (CGVS p. 3).

Hierbij aansluitend is het toch ook merkwaardig dat uw familieleden, en dan meer bepaald uw broer A. (...) en neef H. (...), die beiden werden meegenomen door de FSB in verband met u, wel in Ingoesjetji gebleven zijn. Meer nog, ze wonen nog steeds op hun eigen adres, zo gaf u aan (CGVS p. 11). Overigens is het ook vreemd dat u niet weet hoe deze twee konden vrijkomen, nadat ze op 14 mei 2010 door de FSB waren meegenomen. U gaf aan dat zij na hun vrijlating naar het ziekenhuis van Nazran moesten gaan, maar kent ook hierover geen verdere details. U was verder ook niet op de hoogte van eventuele stappen die uw familie of andere personen ondernamen om de verblijfplaats van uw neef S. (...) en uw buurman R. (...) te weten te komen (CGVS p. 10). Nochtans zijn deze vier personen volgens uw verklaringen meegenomen door de FSB vanwege u. Uw neef S. (...) en uw buurman R. (...) zijn bovendien sindsdien nog steeds spoorloos. Het is dan ook zwaarwichtig dat u zich niet verder heeft geïnformeerd over hun situatie, gezien u daar via uw familie wel degelijk tot in staat was.

Tenslotte dient vastgesteld te worden dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Immers, het enige document dat u hieromtrent toonde is een gefaxt stuk. Het betreft hier dus geen origineel document, waardoor de bewijswaarde met omzichtigheid beoordeeld dient te worden. U verklaarde dat uw vader op 14 mei 2010 naar de GOVD en de ROVD van Nazran ging om te melden wat er die dag gebeurd was. Zijn verklaringen werden genoteerd, maar de politie zou niets willen doen omdat zij zelf bang zijn voor de FSB (CGVS p. 10-11). Uw echtgenote bevestigde dit en gaf aan dat de politie niet op de hoogte bleek van de inval bij jullie thuis (CGVS T. (...) p. 7). Echter, zoals u zelf aangaf, is dit document opgesteld op basis van de verklaringen van uw vader. Bijgevolg dient dit stuk aanzien te worden als een persoonlijke getuigenis en niet als een objectieve waarneming. Nergens in dit attest wordt verwezen naar een

objectieve vaststelling van de feiten of een onderzoek omtrent de verklaringen van uw vader. Het document vormt dan ook geen afdoende bevestiging dat de door u vermelde zaken inderdaad gebeurd zijn en is dan ook niet afdoende om uw asielerklaringen aannemelijk te maken. Verder legt u geen andere, objectieve bewijzen voor in verband met de door u aangehaalde problemen, zoals daar zouden kunnen zijn, medische attesten in verband met de ziekenhuisopname van uw moeder of die van uw neven, nadat zij waren vrijgelaten (CGVS p. 11-12).

Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetie, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetie niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetie actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetie aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten, met name uw geboorteakte, rijbewijs en diploma, evenals uw huwelijksakte, de geboorteakte en het diploma van uw echtgenote en de geboorteakte van uw zoon Islam, bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet worden betwist, kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielerelaas betreft volledig steunt op de asieleraanvraag van haar echtgenoot en geen eigen elementen aanvoert.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers roepen in een enig middel de schending in van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hiertoe gaan verzoekers in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de vreemdelingenwet zouden hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven tonen verzoekers *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Wat de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 48/5 betreft, merkt de Raad op dat verzoekers hier evenmin *in concreto* aanduiden op welke wijze deze bepaling door de commissaris-generaal werd geschonden.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij stelt dat het zeer merkwaardig is dat verzoeker ten eerste niet weet hoe zijn broer A. en zijn neef H. zijn vrijgekomen en ten tweede niet op de hoogte is van de eventuele stappen die zijn familie zou hebben ondernomen om de verblijfplaats van zijn neef S. en zijn buurman R. te weten te komen, preciseert verzoeker dat zijn broer en neef werden vrijgelaten nadat zij tijdens het verhoor een verklaring hadden afgelegd over de plaats waar verzoeker zich bevond. Vervolgens stipt verzoeker aan dat hij tevens weet dat zijn broer en neef, nadat zij werden vrijgelaten, zich vervolgens in het ziekenhuis hebben aangemeld. Verzoeker beweert dit ziekenhuisbezoek te kunnen staven door een bewijsstuk dat hij spoedig aan de Raad zal overmaken.

2.2.5.2. Daar waar verzoeker stelt dat zijn broer A. en zijn neef H. werden aangehouden, dat zij na hun vrijlating naar het ziekenhuis dienden te gaan en dat verzoeker geen verdere details hierover kan weergeven, wijst de Raad er evenwel op dat verzoeker hier louter herhaalt wat hij voordien op het Commissariaat-generaal reeds heeft verklaard, en dat dergelijke verklaringen niet van aard zijn om desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de deze motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met voormelde summiere herhaling in gebreke blijft.

Waar verzoeker toevoegt dat zijn broer en neef uiteindelijk werden vrijgelaten omdat zij tijdens het verhoor verklaringen hadden afgelegd over de verblijfplaats van verzoeker, stelt de Raad dat deze *post factum* verklaring in het verzoekschrift evenmin van aard is om aangaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Uit het gehoor blijkt immers zeer duidelijk dat verzoeker absoluut niet wist waarom deze personen werden vrijgelaten, aangezien hij geen contact meer met hen had opgenomen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag I. K. d.d. 13 januari 2011, p. 10-11). Verzoeker preciseert niet in het verzoekschrift op welke wijze en wanneer hij deze informatie heeft bekomen. Derhalve acht de Raad het onaannemelijk dat verzoeker, geconfronteerd met de vastgestelde vaagheden in de bestreden beslissing, opeens wel de redenen kent waarom betreffende personen werden vrijgelaten.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat het argument van verzoeker dat hij niet al te veel details kent over deze gebeurtenissen geen steek houdt. Uit het gehoor blijkt namelijk dat zijn broer en neef na hun

vrijlating nog gewoon op hun oude adres verblijven (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag I. K. d.d. 13 januari 2011, p. 11). Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat verzoeker, die nog contact heeft met zijn familie, niet naar de details van hun arrestatie zou vragen, aangezien hun problemen onrechtstreeks door verzoeker werden veroorzaakt.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift niets vermeldt over de vaststelling door verwerende partij dat verzoeker totaal niet op de hoogte is van eventuele stappen die zijn familie of andere personen ondernamen om de verblijfplaats van zijn neef S. en zijn buurman R. te achterhalen. Daar verzoeker zich niet de moeite getroost om deze vaststellingen van verwerende partij te weerleggen, oordeelt de Raad dat dit motief van de bestreden beslissing als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

Het beloofde bewijs van het ziekenhuisbezoek werd aan de Raad niet overgemaakt.

De Raad concludeert uit bovenstaande vaststellingen dat verzoeker op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt.

2.2.6.1. Wat het gebrek aan enig overtuigend begin van bewijs betreft, verwijzen verzoekers naar de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over de “Burden of proof in refugee claims”. Uit deze nota leiden verzoekers af dat een coherent asielrelaas op zichzelf al voldoende is om het relaas geloofwaardig te achten. Aangezien hun relaas coherent en plausibel is, geen tegenstrijdigheden bevat en niet haaks staat op algemeen geweten informatie, achten verzoekers het bijgevolg niet noodzakelijk om bewijsstukken aan te brengen. Tevens stellen verzoekers dat het hen niet duidelijk is welke bewijsstukken zij dan wel dienen voor te leggen. Tenslotte betogen verzoekers dat verwerende partij de door hen aangebrachte feiten enkel in haar voordeel interpreteert en bovendien geen rekening houdt met hun concrete situatie.

2.2.6.2.1. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – in beginsel bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529).

Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekers betreffen – immers hebben verzoekers hun land verlaten omdat de leden van de FSB, nadat verzoeker ervan werd verdacht banden te hebben met terroristen, verzoekers broer A., zijn neven H. en S. en zijn buurman R. hadden gearresteerd en geslagen – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoeker een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoeker toont niet aan dat hij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om documenten in verband met zijn asielrelaas te bemachtigen.

Daar waar verzoekers aanvoeren dat zij niet weten welke stukken zij redelijkerwijze nog kunnen aanbrengen, stelt de Raad dat, rekening gehouden met het gegeven dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust, het derhalve geenszins tot de taak van de commissaris-generaal behoort om zelf aan te geven welke bewijsstukken dienen te worden aangebracht. Daarenboven constateert de Raad dat verwerende partij tijdens het gehoor wel degelijk verschillende malen heeft aangegeven welke dienstige bewijsstukken verzoekers zouden kunnen neerleggen. Zo werd onder meer gevraagd of verzoeker attesten kon neerleggen van de ziekenhuisopnames van zijn moeder, broer en neef (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag I. K. d.d. 13 januari 2011, p.11 en 12) en of verzoeker enige convocaties of andere documenten kon voorleggen in verband met de arrestaties door de FSB (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag I. K. d.d. 13 januari 2011, p.12). Ook heeft verwerende partij er tijdens het gehoor verschillende keren op gehamerd dat het van cruciaal belang is dat verzoekers hun intern paspoort neerleggen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag I. K. d.d. 13 januari 2011, p. 5 en gehoorverslag I. T. d.d. 13 januari 2011, p. 3-4). Betreffende het verweer van verzoekers dat de bestreden beslissing eenzijdig is, dat geen rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoekers, merkt de Raad op dat desbetreffend argument feitelijke grondslag mist. Verzoekers tonen immers niet *in concreto* aan dat verwerende partij de feiten op zulke manier interpreteert dat zij “haar eigen verhaal” bevestigt. Tevens dient te worden opgemerkt dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. Derhalve is de Raad van oordeel dat verzoekers’ verweer de vaststelling dat zij niet tegemoet komen aan de bewijslast niet ongedaan maakt.

2.2.6.2.2. Met betrekking tot hun asielrelaas, leggen verzoekers als enig stuk een gefaxt document neer. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat aan dit document geen bewijswaarde kan worden gehecht, daar het slechts een fax betreft een geen origineel. Bovendien zijn de in de verklaring weergegeven feiten niet objectief vastgesteld, daar het een persoonlijke getuigenis betreft.

De Raad stelt vast dat verzoekers deze motivering ongemoeid laten, waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd. Derhalve kan aan het enige stuk dat het asielrelaas van verzoekers mogelijkerwijze zou kunnen staven, geen bewijswaarde worden gehecht, wat de geloofwaardigheid van hun asielrelaas des te meer ondergraaft.

2.2.7.1. Betreffende het niet terugkrijgen van de identiteitsdocumenten poneert verzoeker dat hij wel degelijk heeft geprobeerd om de paspoorten terug te krijgen, maar dat deze nog altijd niet zijn aangekomen bij zijn familie.

2.2.7.2. De Raad constateert dat het *post factum* in het verzoekschrift komen aandragen met de bewering dat de paspoorten nog niet zijn aangekomen bij verzoekers familie, flagrant strijdig is aan de eerdere bewering dat de paspoorten zich thuis in Ingoesjetie bij zijn familie bevonden. Immers verklaarde verzoeker tijdens het gehoor uitdrukkelijk dat het paspoort zich bij zijn ouders bevond (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag I. K. d.d. 13 januari 2011, p. 5). Derhalve doet dit argument geen afbreuk aan de desbetreffende motivering van verwerende partij.

Bovendien werd door verwerende partij aan verzoeker nog vijf dagen de tijd gegeven om een kopie van zijn intern paspoort te kunnen verkrijgen per fax (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag d.d. 13 januari 2011, p. 12). De Raad is van oordeel dat het voor verzoeker geen al te grote moeite is om betreffend document via de post of per fax te verkrijgen, gezien verzoeker aangeeft nog steeds contact te onderhouden met zijn ouders (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag I. K. d.d. 13 januari 2011, p. 3). Door verzoeker kan bijgevolg niet worden volgehouden dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om dit – voor zijn asielaanvraag uiterst essentiële – document te bekomen.

2.2.8.1. Aangaande de vage verklaringen omtrent de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden na het vertrek van verzoekers uit hun land van herkomst, betoogt verzoeker dat het logisch is dat hij zich niet exact kan herinneren hoe vaak en wanneer de bezoeken van de FSB aan zijn ouders hebben plaatsgevonden, daar hij toen zelf niet aanwezig was. Verzoeker realiseert zich echter dat hij misschien weinig data kon geven tijdens het verhoor, en preciseert in het verzoekschrift alsnog dat de FSB op 15 augustus en op 2 september naar hem is komen informeren bij zijn ouders.

2.2.8.2. Verzoekers uiterst beknopt verweer dat hij zich de gebeurtenissen van na zijn vertrek moeilijk kan herinneren omdat hij daar zelf niet bij was, betreft geen weerlegging van de desbetreffende omstandige motivering van verwerende partij. De Raad merkt ten eerste op dat van een asielzoeker in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van de actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verdere verloop van de situatie, wat wijst op een desinteresse, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Aangezien verzoeker aangeeft nog contact te onderhouden met zijn familie, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij via hen op de hoogte blijft van de situatie.

Ten tweede wijst de Raad erop dat van een asielzoeker die zijn land van herkomst is ontvlucht uit vrees voor zijn vrijheid of zijn leven, kan worden verwacht dat hij de feiten die de aanleiding waren voor diens vlucht, alsmede de incidenten die zich hebben voorgedaan na zijn vertrek, *in casu* de bezoeken door de FSB, op gedetailleerde en coherente manier kan weergeven. Immers kan er van uitgegaan worden dat dermate ingrijpende gebeurtenissen in het geheugen staan gegrift. De door verzoeker voorgehouden vergetelheid is derhalve geen verschoningsgrond voor de door verwerende partij desbetreffend vastgestelde onaannemelijke vaagheden.

Tenslotte merkt de Raad op dat verwerende partij in haar nota terecht stelt dat het in het verzoekschrift *post factum* opwerpen van deze twee data, zonder enige verduidelijking omtrent de wijze waarop verzoeker deze informatie heeft verkregen, geen afdoende verweer is. Immers kon verzoeker tijdens zijn gehoor niet eens bij benadering zeggen hoe vaak en wanneer de leden van de FSB naar hem zijn komen vragen. Pas nadat hem enkele keren de vraag werd gesteld, gaf verzoeker eerst aan dat de FSB “twee keer misschien” naar hem is komen informeren, om uiteindelijk met enige zekerheid te concluderen dat het “alleen maar deze twee bezoeken” betrof (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag I. K. d.d. 13 januari 2011, p. 3-4). De Raad acht het dan ook erg ongeloofwaardig dat

verzoeker, nadat hij met deze onaannemelijke vaagheden werd geconfronteerd in de bestreden beslissing, zich plots wel herinnert wanneer precies deze gebeurtenissen hadden plaatsgevonden.

2.2.9.1. Aangaande het door verwerende partij ongeloofwaardig bevinden van de reisweg, argumenteren verzoekers dat de commissaris-generaal algemene informatie aanhaalt die hij niet concreet kan hardmaken. Verzoekers achten het ongeloofwaardig dat het systeem van grenscontroles waterdicht zou zijn.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekers betreffende de strenge controles aan de buitengrenzen van de Europese Unie en van de Schengen-zone geen andersluidende informatie bijbrengen waarmee zij aantonen dat de informatie door verwerende partij aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 16, deel 1, Cedoca-antwoorddocument, *“toegang Schengenzone”*, p. 1-6 en *“Border Control”*, p.1-3) niet correct zou zijn. Bovendien beweert verwerende partij nergens in de bestreden beslissing dat deze controles honderd procent sluitend zouden zijn, doch wel dat uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Verder wijst de Raad erop dat de motivering betreffende de reisroute als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen betreffende het geen informatie kunnen verschaffen over de vrachtwagen, betreffende de interne paspoorten en de gebruikte reisdocumenten en betreffende de uiterst strenge buitengrenscontrole op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van de voorgehouden reis wordt ondermijnd.

2.2.10. De door verwerende partij vastgestelde onwetendheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekers voorgehouden asielrelaas, het ontbreken van enig begin van bewijs in verband met het asielrelaas, het niet kunnen voorleggen van de interne paspoorten, de desinteresse en vaagheden over de gebeurtenissen die plaats hebben gevonden na het vertrek uit het thuisland en het ongeloofwaardig bevinden van de door verzoekers verklaarde reisweg verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekers de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.11. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan verzoekers' asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekers louter verwijzen naar de nog steeds in Ingoesjetië aanwezige problemen van veiligheid en mensenrechten – wat door verwerende partij in de bestreden beslissing niet wordt ontkend – merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.*

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. ”

De Raad stelt vast dat verzoekers voormelde motivering ongemoeid laten, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT